

RÅDSFORORDNING (EØF) nr. 3577/92**av 7. desember 1992****om anvendelse av prinsippet om adgangen til å yte tjenester innen sjøtransport i medlemsstatene (maritim kabotasje)(*)****RÅDET FOR DE EUROPEISKE FELLESSKAP HAR -**

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske økonomiske fellesskap, særlig artikkel 84 nr. 2,

under henvisning til endret forslag fra Kommissjonen⁽¹⁾,

under henvisning til uttalelser fra Europaparlamentet⁽²⁾,

under henvisning til uttalelse fra Den økonomiske og sosiale komité⁽³⁾, og

ut fra følgende betraktninger:

Europaparlamentet vedtok 12. juni 1992 sin resolusjon om liberalisering av maritim kabotasje og de økonomiske og sosiale konsekvenser av dette.

I henhold til traktatens artikkel 61 reguleres adgangen til å yte tjenester på sjøtransportområdet av bestemmelsene i avdelingen om transportvirksomhet.

Det er nødvendig å oppheve restriksjonene på adgangen til å yte tjenester innen sjøtransport i medlemsstatene for å innføre det indre marked. Det indre marked omfatter et område der fritt varebytte og fri bevegelse for personer, tjenester og kapital er sikret.

Adgangen til å yte tjenester bør derfor gjelde for sjøtransport i medlemsstatene.

Adgangen til å yte tjenester bør gjelde for EF-skipsredere med fartøyer som er registrert i en medlemsstat og fører denne medlemsstatens flagg, enten den har en kystlinje eller ikke.

Adgangen til å yte tjenester vil bli utvidet til også å omfatte fartøyer som er registrert i Euros, så snart dette registeret er godkjent.

For å unngå konkurransevridning bør EF-skipsredere som har adgang til å yte kabotasjetjenester, oppfylle alle vilkår for å utføre kabotasje i den medlemsstat der deres fartøyer er registrert. EF-skipsredere som driver fartøyer registrert i en medlemsstat, og som ikke har rett til å utføre kabotasje i denne staten, bør likevel ha rettigheter etter denne forordning i en overgangsperiode.

Adgangen til å yte tjenester bør gjennomføres gradvis og ikke nødvendigvis på en ensartet måte for alle berørte tjenester, idet det tas hensyn til visse særskilte tjenesters art og omfanget av den innsats som må gjøres innenfor visse økonomier i Fellesskapet på forskjellig utviklingstrinn.

Det kan være berettiget å innføre offentlige tjenester som medfører visse rettigheter og forpliktelser for de berørte skipsrederne, for å sikre tilstrekkelige og regelmessige transporttjenester til, fra og mellom øyer, forutsatt at det ikke skjer noen forskjellsbehandling på grunnlag av nasjonalitet eller bosted.

Det bør vedtas bestemmelser som gjør det mulig å treffe beskyttelsestiltak for sjøtransportmarkeder som utsettes for alvorlig forstyrrelse, eller i en nødsituasjon. For dette formål bør det innføres hensiktsmessige beslutningsrutiner.

På bakgrunn av behovet for å sikre at det indre marked virker etter hensikten, og på bakgrunn av mulige tilpasninger som må foretas i lys av erfaringer som gjøres, bør Kommissjonen avggi rapport om gjennomføringen av denne forordning og om nødvendig framlegge tilleggsforslag -

VEDTATT DENNE FORORDNING:**Artikkel 1**

1. Fra 1. januar 1993 skal adgangen til å yte sjøtransporttjenester i en medlemsstat (maritim kabotasje) gjelde for alle EF-skipsredere med fartøyer som er registrert i en medlemsstat og fører denne medlemsstatens flagg, forutsatt at fartøyene oppfyller alle vilkår for å utføre kabotasje i medlemsstaten, herunder fartøyer registrert i Euros så snart dette registeret er godkjent av Rådet.

(*) Denne EF-rettsakten, kunngjort i EFT nr. L 364 av 12.12.1992, s. 7, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 70/97 av 4. oktober 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg XIII (Transport), se denne utgaven av EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende.

⁽¹⁾ EFT nr. C 73 av 19.3.1991, s. 27.

⁽²⁾ EFT nr. C 295 av 26.11.1990, s. 687 og EFT nr. C 337 av 21.12.92, s. 265.

⁽³⁾ EFT nr. C 56 av 7.3.1990, s. 70.

2. Som unntak skal anvendelsen av bestemmelsen i nr. 1, som fastsetter at fartøyer skal oppfylle alle vilkår for å utføre kabotasje i medlemsstaten der de er registrert på det tidspunktet, midlertidig oppheves inntil 31. desember 1996.

Artikkel 2

I denne forordning menes med

1) «sjøtransporttjenester i en medlemsstat (maritim kabotasje)», tjenester som vanligvis tilbys mot vederlag, herunder særlig:

- a) fastlandskabotasje: sjøtransport av passasjerer eller gods mellom havner som ligger på en og samme medlemsstats fastland eller hovedterritorium, uten anløp av øyer,
- b) forsyningstjenester off-shore: sjøtransport av passasjerer og gods mellom enhver havn i en medlemsstat og installasjoner eller anlegg på denne medlemsstats kontinentalsokkel,
- c) øykabotasje: sjøtransport av passasjerer eller gods mellom
 - havner som ligger på fastlandet og på én eller flere av øyene til en og samme medlemsstat,
 - havner som ligger på øyene til en og samme medlemsstat;

Ceuta og Melilla skal behandles på samme måte som øyhavner,

2) «EF-skipsreder»

- a) en medlemsstats borgere som er etablert i en medlemsstat i samsvar med denne medlemsstatens lovgivning, og som utøver sjøtransportvirksomhet,
- b) skipsrederier som er etablert i samsvar med en medlemsstats lovgivning, og hvis hovedforetak ligger i en medlemsstat der også den faktiske kontroll utøves, eller
- c) en medlemsstats borgere etablert utenfor Fællesskapet eller skipsrederier etablert utenfor Fællesskapet og kontrollert av en medlemsstats borgere, dersom deres fartøyer er registrert i en medlemsstat og fører denne medlemsstatens flagg i samsvar med dens lovgivning,

3) «kontrakt om offentlig tjeneste», en kontrakt inngått mellom vedkommende myndigheter i en medlemsstat og en EF-skipsreder for å tilby allmennheten tilstrekkelige transporttjenester.

En kontrakt om offentlig tjeneste kan særlig omfatte

- transporttjenester som oppfyller fastsatte standarder for kontinuitet, regelmessighet, kapasitet og kvalitet,
- tilleggstransporttjenester,
- transporttjenester til bestemte priser og på bestemte vilkår, særlig for visse kategorier passasjerer eller på visse ruter,
- tilpasninger av tjenester til faktiske behov,

4) «forpliktelser til offentlig tjeneste», de forpliktelser som den aktuelle EF-skipsreder ikke ville påta seg eller ikke ville påta seg i samme utstrekning eller på samme vilkår dersom han skulle ta hensyn til sin egen forretningsinteresse,

5) «alvorlig forstyrrelse på det nasjonale transportmarked», forekomst av problemer på markedet som er særskilte for dette marked, og som

- er av en slik art at de kan føre til et alvorlig og potensielt varig tilbudsoverskudd i forhold til etterspørselen,
- skyldes eller forsterkes av maritim kabotasjevirkosomhet, og
- utgjør en alvorlig trussel mot et betydelig antall EF-skipsrederes økonomiske stabilitet og overlevings-evne,

forutsatt at prognosene på kort og mellomlang sikt for det aktuelle marked ikke viser betydelige og varige forbedringer.

Artikkel 3

1. For fartøyer som utfører fastlandskabotasje, og for cruise fartøyer skal alle spørsmål med hensyn til besetning være ansvaret til den stat der fartøyet er registrert (flaggstaten), med unntak av fartøyer på under 650 brt, som kan undergis vilkårene i vertsstaten.

2. For fartøyer som utfører øykabotasje, skal alle spørsmål med hensyn til besetning være ansvaret til den stat der fartøyet utfører en sjøtransporttjeneste (vertsstaten).

3. For lastefartøyer på over 650 brt som utfører øykabotasje, skal imidlertid alle spørsmål med hensyn til besetning fra 1. januar 1999 være ansvaret til den stat der fartøyet er registrert (flaggstaten), dersom den aktuelle reisen følger etter eller går forut for en reise til eller fra en annen stat.

4. Kommisjonen skal foreta en grundig undersøkelse av de økonomiske og sosiale virkninger av liberaliseringen av øykabotasje og skal framlegge en rapport for Rådet senest innen 1. januar 1997.

På grunnlag av rapporten skal Kommisjonen framlegge for Rådet et forslag som kan omfatte tilpasninger av bestemmelsene fastsatt i nr. 2 og 3 om besetningens statsborgerskap, slik at den endelige ordning kan godkjennes av Rådet i god tid innen 1. januar 1999.

Artikkel 4

1. En medlemsstat kan inngå kontrakter om offentlig tjeneste med skipsrederier som deltar i regelmessig fart til, fra og mellom øyer, eller pålegge dem forpliktelser til offentlig tjeneste som vilkår for å yte kabotasjetjenester.

Når en medlemsstat inngår kontrakter om offentlig tjeneste eller pålegger forpliktelser til offentlig tjeneste, skal den gjøre det uten forskjellsbehandling av EF-skipsredere.

2. Når medlemsstatene pålegger forpliktelser til offentlig tjeneste, skal de begrense seg til krav til hvilke havner som skal anløpes, regelmessighet, kontinuitet, hyppighet, evne til å yte tjenesten, rater som skal benyttes, og fartøyets besetning.

Alle EF-skipsredere skal ha adgang til å motta eventuell godtgjørelse for forpliktelser til offentlig tjeneste.

3. Eksisterende kontrakter om offentlig tjeneste kan fortsette å gjelde inntil de utløper.

Artikkel 5

1. I tilfelle av alvorlig forstyrrelse på det nasjonale transportmarkedet som skyldes liberaliseringen av kabotasje, kan en medlemsstat anmode Kommisjonen om å vedta beskyttelsestiltak.

Etter samråd med de øvrige medlemsstatene skal Kommisjonen eventuelt treffe beslutning om nødvendige beskyttelsestiltak innen 30 virkedager etter at den mottok den aktuelle anmodningen fra en medlemsstat. Tiltakene kan omfatte at det berørte området midlertidig utelukkes fra denne forordnings virkeområde for et tidsrom som ikke må overstige tolv måneder.

Kommisjonen skal underrette Rådet og medlemsstatene om enhver beslutning den treffer om beskyttelsestiltak.

Dersom Kommisjonen ved utløpet av tidsrommet på 30 virkedager ikke har truffet beslutning i saken, skal den berørte medlemsstat ha rett til å anvende de anmodede tiltak inntil Kommisjonen har truffet sin beslutning.

I en nødsituasjon kan medlemsstatene imidlertid ensidig vedta egnede midlertidige tiltak som kan være i kraft i et tidsrom på høyst tre måneder. I et slikt tilfelle skal medlemsstatene umiddelbart underrette Kommisjonen om at slike tiltak er vedtatt. Kommisjonen kan oppheve tiltakene eller stadfeste dem med eller uten endringer inntil den treffer sin endelige beslutning i samsvar med annet ledd.

2. Kommisjonen kan også vedta beskyttelsestiltak på eget initiativ etter samråd med medlemsstatene.

Artikkel 6

1. Som unntak skal følgende sjøtransporttjenester som utføres i Middelhavet og langs kysten av Spania, Portugal og Frankrike midlertidig unntas fra gjennomføringen av denne forordning:

- cruisetjenester, inntil 1. januar 1995,
- transport av strategisk gods (olje, petroleumsprodukter og drikkevann), inntil 1. januar 1997,
- tjenester utført med fartøyer på under 650 brt, inntil 1. januar 1998,
- regelmessige passasjer- og fergetransporttjenester, inntil 1. januar 1999.

2. Som unntak skal øykabotasje i Middelhavet og kabotasje som gjelder øygruppene Kanariøyene, Azorene og Madeira, samt Ceuta og Melilla, de franske øyer langs atlantisk kysten og de franske oversjøiske departementer midlertidig unntas fra gjennomføringen av denne forordning inntil 1. januar 1999.

3. Av hensyn til sosio-økonomisk utjevning skal varigheten av unntaket fastsatt i nr. 2 forlenges for Hellas inntil 1. januar 2004 for regelmessige passasjer- og fergetransporttjenester og for tjenester utført med fartøyer på under 650 brt.

Artikkel 7

Traktatens artikkel 62 får anvendelse på de saker som omfattes av denne forordning.

Artikkel 8

Med forbehold for traktatens bestemmelser om retten til etablering og bestemmelsene i denne forordning kan en person som yter en sjøtransporttjeneste, for dette formål midlertidig utøve sin virksomhet i medlemsstaten der tjenesten ytes, på de samme vilkår som denne staten pålegger sine egne borgere.

Artikkel 9

Før medlemsstatene vedtar de lover og forskrifter som er nødvendige for å gjennomføre denne forordning, skal de rådspørre Kommisjonen. De skal underrette den om alle tiltak som er vedtatt på den måten.

Artikkel 10

Innen 1. januar 1995 og deretter annethvert år skal Kommisjonen framlegge for Rådet en rapport om gjennomføringen av denne forordning og eventuelt nødvendige forslag.

Artikkel 11

Denne forordning trer i kraft 1. januar 1993.

Denne forordning er bindende i alle deler og kommer direkte til anvendelse i alle medlemsstater.

Utferdiget i Brussel, 7. desember 1992.

For Rådet

J. MacGREGOR

Formann